

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 15, 2014

Nummer 15, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:2108](#) 10-07-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2299](#) 25-06-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:2129](#) 04-06-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:1975](#) 28-05-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:3609](#) 01-05-2014

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:3910](#) 24-06-2014

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:6336](#) 08-04-2014

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2014:3097](#) 26-03-2014

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 26-06-2014

Mennesson/Frankrijk en Labassee/Frankrijk

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 24-06-2014

A.K./Letland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Kantonrechter mocht niet terugkomen op eerder goedgekeurde hogere bewindvoerdersbeloning.

De onderhavige procedure ziet – kort samengevat – op de bewindvoerdersbeloning voor bijkomende werkzaamheden die door de bewindvoerder zijn verricht. De bewindvoerder had de vergoeding voor deze extra werkzaamheden reeds ten laste van het vermogen van de rechthebbende gebracht, echter de kantonrechter te Eindhoven oordeelde achteraf dat de bewindvoerder een deel van de in rekening gebrachte vergoeding weer terug dient te betalen. De bewindvoerder komt tegen deze beslissing in hoger beroep.

Het hof overweegt dat een bewindvoerder jaarlijks ten overstaan van de kantonrechter rekening en verantwoording dient af te leggen aan de rechthebbende (artikel 1:455 lid 1 oud BW). De bewindvoerdersbeloning bedraagt in beginsel vijf procent van de netto-opbrengst van de onder bewind staande goederen (artikel 1:447 lid 1 BW). Indien sprake is van bijzondere omstandigheden kan de kantonrechter de beloning van de bewindvoerder evenwel anderszins vaststellen. Een ingewikkelde en tijdrovende bewindvoering kan een zodanige bijzondere omstandigheid zijn (vergelijk onder meer HR 15 januari 1988, NJ 1988/888).

Gebleken is dat de bewindvoerder steeds heeft voldaan aan zijn plicht tot het afleggen van rekening en verantwoording. De kantonrechter heeft deze rekeningen en verantwoordingen bovendien ook goedgekeurd. Daarmee is tevens goedkeuring verleend voor de door de bewindvoerder opgenomen bewindvoerdersbeloning. Volgens het hof had de kantonrechter bij de bestreden beschikking dan ook niet meer mogen terugkomen op de verleende goedkeuring voor de opgevoerde bewindvoerdersbeloning.

Het hof overweegt voorts dat de opgevoerde bewindvoerdersbeloning ook geenszins bovenmatig is. Het betrof immers een ingewikkeld en tijdrovend bewind. Niet alleen was sprake van een omvangrijk vermogen, waarvan onroerende goederen in het buitenland onderdeel uitmaakten. De rechthebbende had voorafgaand aan het bewind ook een woning in Spanje aangekocht, waarvan de koopovereenkomst door de bewindvoerder ontbonden moest worden. De schuldenlast van de rechthebbende was eveneens aanzienlijk. Het hof neemt voorts in aanmerking dat de bewindvoerder een aanzienlijk aantal gewerkte uren – blijkens de

door de bewindvoerder overgelegde urenspecificatie – niet in rekening heeft gebracht. Naar het oordeel van het hof wordt de door de bewindvoerder in rekening gebrachte bewindvoerdersbeloning volledig gestaafd door in het geding gebrachte financiële bescheiden. De in rekening gebrachte bedragen zien allen op kosten en werkzaamheden die in het belang van de bewindvoering zijn gemaakt en verricht. Het hof verleent daarom alsnog een machtiging aan de bewindvoerder voor het opnemen van deze bijkomende bedragen, ten laste van het vermogen van de rechthebbende.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:2108

Zaaknummer: F 200.133.804/01

Wetsartikelen: 1:447 lid 1 BW en 1:455 lid 1 oud BW

RECHTSPRAAK

Echtscheiding niet uitgesproken omdat er sprake is van een schijnhuwelijk. Erkenning in strijd met Nederlandse openbare orde.

De man is in hoger beroep gekomen tegen de beschikking, waarbij de rechtbank het gemeenschappelijk verzoek tot echtscheiding heeft afgewezen. In hoger beroep verzoekt de man de echtscheiding tussen partijen alsnog uit te spreken. Volgens de man is, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, geen sprake van een schijnhuwelijk. Volgens de man is er sprake van een echt huwelijk en zouden partijen hebben samengewoond. De vrouw spreekt dit tegen en voert aan dat zij de man slechts heeft willen helpen met de verkrijging van een verblijfsvergunning. Volgens haar zou geen sprake zijn geweest van feitelijk samenwonen. Het hof is evenals de rechtbank van oordeel dat in casu sprake is van een schijnhuwelijk. Het hof neemt bij dit oordeel in aanmerking dat de door partijen afgelegde verklaringen ten aanzien van hun woonsituatie elkaar tegenspreken. Het hof gaat er op basis van de verklaringen van uit dat partijen nimmer feitelijk met elkaar hebben samengewoond. Het hof weegt voorts mee dat de man eerst in hoger beroep heeft verklaard dat hij de biologische vader van de zoon van de vrouw is. Het hof acht deze nieuwe verklaring – mede in het licht van de onweersproken stelling van de vrouw dat zij nimmer met de man gemeenschap heeft gehad – ongeloofwaardig. Het hof is met de rechtbank van oordeel dat het huwelijk slechts is aangegaan om de man een verblijfsstatus te bezorgen en er derhalve sprake is van een schijnhuwelijk. Nu erkenning van dit schijnhuwelijk in strijd zou zijn met de Nederlandse openbare orde komt het onderhavige huwelijk naar het oordeel van het hof niet voor erkenning in aanmerking en kan niet worden toegekomen aan een verdere beoordeling van het echtscheidingsverzoek. Het hof overweegt nog dat ook in hoger beroep niet is gesteld dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontworcht en dat de grond voor toewijzing van het verzoek tot echtscheiding derhalve ontbreekt. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-06-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2299

Zaaknummer: 200.141.503/01

RECHTSPRAAK

Kinderrechter plaatst kritische kanttekeningen bij het verlenen van een machtiging gesloten jeugdzorg in het licht van artikel 3 IVR.

Bij beschikking van 18 april 2012 is Bureau Jeugdzorg (BJZ) benoemd tot voogdes over de minderjarige. BJZ verzoekt de kinderrechter thans een verzoek tot machtiging gesloten jeugdzorg te verlenen. Bij een eerdere beschikking heeft de kinderrechter een machtiging gesloten jeugdzorg afgegeven tot 1 juli 2014. De kinderrechter is van oordeel dat zich hier een geval voordoet als bedoeld in artikel 29b WJZ, zodat het verzoek tot het verlenen van een machtiging gesloten jeugdzorg voor toewijzing vatbaar is. De kinderrechter overweegt dat de minderjarige ernstige opgroei- en opvoedingsproblemen heeft die zijn ontwikkeling naar volwassenheid ernstig belemmeren en die maken dat opnemings- en verblijf in gesloten jeugdzorg noodzakelijk zijn om te voorkomen dat de minderjarige zich aan de zorg die hij nodig heeft zal onttrekken of daaraan door anderen wordt onttrokken. De kinderrechter plaatst echter wel kanttekeningen bij de beslissing. BJZ heeft verzocht de minderjarige in Almata te plaatsen. Het CIZ heeft de aangevraagde CIZ-indicatie, nodig voor plaatsing in een meer geschikte instelling, afgewezen. De minderjarige verblijft reeds in Almata en geeft aan dat het goed met hem gaat. Hij wil liever niet weer naar een andere plek. De kinderrechter overweegt dat er sprake is van meervoudige complexe problematiek bij de minderjarige. Bij Almata ontbreken de deskundigheid en de middelen om deze groep van minderjarigen de behandeling te bieden die noodzakelijk is. De minderjarige wordt opgesloten zonder adequate behandeling. Dit leidt geregeld tot schrijnende situaties. Daarnaast is er volgens de kinderrechter sprake van een doorschuiven van het probleem in tijd. Immers, zodra de minderjarige 18 jaar is dient hij de gesloten jeugdzorg te verlaten en is er vaak nog geen geschikte behandelplek, verergert de problematiek, waardoor adequate behandeling moeilijker en duurder wordt. De kinderrechter overweegt voorts dat een oplossing voor deze groep minderjarigen redelijk simpel lijkt door in Nederland drie gespecialiseerde centra voor gesloten jeugdzorg te realiseren waar sprake is van een veilig behandelklimaat en dan zou de adequate behandeling bij ggz ingekocht moeten worden. In de onderhavige kwestie blijkt de behandelaar van de minderjarige echter om budgettaire redenen niet te kunnen worden ingezet binnen de plaatsing in Almata. De kinderrechter stelt het niet eens te zijn met deze gang van zaken maar kan niet afdwingen dat de minderjarige de behandeling krijgt waar hij

recht op heeft. De kinderechter roept alle betrokken instanties op om in het belang van de minderjarige (artikel 3 IVRK) vooral te kijken naar wat het beste is voor de minderjarige en niet naar de regels. Deze regels zijn naar het oordeel van de kinderrechter zeker nodig, maar zijn niet heilig. De kinderrechter verleent de machtiging om de minderjarige in gesloten jeugdzorg te doen opnemen en te doen verblijven met ingang van 1 juli 2014 tot 1 november 2014.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-06-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:3910

Zaaknummer: C/13/562903/ JE RK 14/510

Wetsartikelen: 29b WJZ en 3 IVRK

RECHTSPRAAK

Onvoldoende bewijs dat tussen de man en de moeder een band heeft bestaan die in voldoende mate met een huwelijk op één lijn valt te stellen of dat tussen de man en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat.

De man is in 1992 in Marokko gehuwd en woont met zijn vrouw in Nederland. In 2006 is de man nogmaals in Marokko in het huwelijk getreden met een Marokkaanse. Uit dit huwelijk is in 2007 een kind geboren. De moeder is in 2009 overleden, zodat dit huwelijk door de dood is ontbonden. Het kind woont sinds haar geboorte in Marokko. De man wenst het kind naar Nederlands recht te erkennen waarna het kind naar Nederland kan komen. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank het verzoek van de man om vast te stellen dat tussen hem en de moeder een band heeft bestaan die in voldoende mate met een huwelijk op één lijn valt te stellen, althans dat tussen de man en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat, afgewezen. De man is in hoger beroep gekomen van deze beschikking.

Het hof overweegt als volgt. Op grond van artikel 1:204 lid 1 aanhef en sub e BW (oud) is een erkenning door een gehuwde man nietig, tenzij de rechtbank heeft vastgesteld dat tussen hem en de moeder een band heeft bestaan die in voldoende mate met een huwelijk op één lijn valt te stellen of dat tussen de man en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat. Volgens de man heeft er tot 2009 een band met de moeder bestaan die in voldoende mate met een huwelijk naar Nederlands recht op één lijn valt te stellen. Het hof is echter van oordeel dat de man niet enkel kan volstaan met een verwijzing naar zijn tweede huwelijk, nu er door het bigame huwelijk sprake is van een met de Nederlandse openbare orde strijdige situatie. Om te bewijzen dat tussen de man en de moeder een band heeft bestaan die met een huwelijk op één lijn valt te stellen, had de man naar het oordeel van het hof concrete feiten en omstandigheden moeten stellen waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid en had de man dit met verklaringen van derden, waaronder familie en vrienden, dienen te onderbouwen. De man heeft dit echter nagelaten, wat volgens het hof voor rekening en risico van de man komt. De man heeft voorts gesteld dat er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen hem en het kind. Het hof is echter van oordeel dat onvoldoende feiten en omstandigheden zijn gesteld waaruit het bestaan van een nauwe persoonlijke betrekking tussen hem en het

kind blijkt. Het hof constateert dat de man geen DNA-onderzoek heeft laten doen, zodat niet vaststaat dat hij de verwekker is van het kind. Ook al zou uitgegaan moeten worden van het feit dat de man inderdaad de verwekker is van het kind, dan mag volgens het hof van de man verwacht worden dat hij deze nauwe persoonlijke betrekking met stukken aantoonst. Het enkele feit dat de man regelmatig naar Marokko is gereisd is volgens het hof onvoldoende. De stelling dat de man tijdens zijn bezoeken aan Marokko het kind regelmatig zag en ook weekenden meenam naar familie waar hij zijn verblijf had, acht het hof onvoldoende onderbouwd, nu ondersteunende verklaringen ontbreken. Ook het feit dat de man regelmatig geld naar de oma in Marokko overmaakte ten behoeve van het kind heeft de man onvoldoende onderbouwd en bovendien stelt het hof dat betaling van gelden zonder nadere toelichting niet tot de vaststelling leidt dat er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking. Ook het feit dat de man kinderbijslag ontvangt brengt het hof niet tot het oordeel dat er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:3609

Zaaknummer: 200.126.228

Wetsartikelen: 1:204 lid 1 sub e BW

RECHTSPRAAK

Intended family life onder omstandigheden voldoende voor aannemen family life in de zin van artikel 8 EVRM. Mogelijk inmenging in recht op private life.

De minderjarige is geboren uit de beëindigde affectieve relatie van partijen. Hoewel vaststaat dat de man de biologische vader van de minderjarige is, heeft de nieuwe partner van de vrouw de minderjarige – met toestemming van de vrouw – erkend. In 2008 verzocht de man de rechtbank te vergeefs om die erkenning te vernietigen en de man vervangende toestemming te verlenen voor de erkenning van de minderjarige. Volgens de rechtbank kon namelijk niet worden vastgesteld dat tussen de man en de minderjarige een nauwe persoonlijke betrekking bestond.

De man verzoekt thans om vaststelling van een omgangs- en informatieregeling. Daarnaast wenst de man dat de vrouw de minderjarige op korte termijn voorlicht omtrent de status van de man. Hoewel volgens de man thans nog steeds geen sprake is van *family life* in de zin van artikel 8 EVRM, is wel sprake van *intended family life*. Sinds de zwangerschap van de vrouw heeft de man immers steeds aangegeven dat hij een vaderrol wil vervullen in het leven van de minderjarige. De man verwijst in dat kader naar een uitspraak van het EHRM (EHRM, nr. 20578/07, NJ 2011, 508, *Anayo tegen Duitsland*). Het EHRM overwoog in die uitspraak dat een verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling, gedaan door de verwekker van de minderjarige, niet zonder meer afgewezen kan worden vanwege het feit dat geen nauwe persoonlijke betrekking bestaat. Dat geldt zeker voor de situatie waarin het aan de ouder(s) van het kind te wijten is dat er tussen de verwekker en het kind geen contact bestaat, terwijl de verwekker dit contact wel altijd heeft gewild. In een dergelijke situatie kan sprake zijn van *family life* op grond van een intentie daartoe. Volgens het EHRM is in ieder geval sprake van een inbreuk op het recht op eerbiediging van *private life* (artikel 8 EVRM), indien de man zonder meer niet-ontvankelijk wordt verklaard in zijn verzoek.

De rechtbank ziet zich derhalve genoodzaakt om over te gaan tot een belangenafweging. In dat kader dient het belang van de minderjarige, om al dan niet omgang te hebben met zijn verwekker – waarbij zijn relatie met zijn ouders(s) in ogenschouw moeten worden genomen

– te worden afgewogen tegen het belang van de man bij omgang met de minderjarige. Omdat de rechtbank zich in dat kader onvoldoende voorgelicht acht, houdt de rechtbank iedere verdere beslissing aan tot een nader te bepalen zitting, waarbij de vrouw aanwezig dient te zijn voor het verschaffen van inlichtingen (artikel 88 en 87 Rv).

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:6336

Zaaknummer: C-09-450611- FA RK 13-716

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Artikel 843b Rv niet bedoeld voor opvragen documenten voor nog te voeren alimentatieprocedure.

Uit de beëindigde affectieve relatie van partijen zijn twee minderjarige kinderen geboren. Met betrekking tot de kinderalimentatie voeren partijen een langdurige juridische strijd. Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch bepaalde uiteindelijk dat de man een klein bedrag aan kinderalimentatie dient te betalen. De vrouw betoogde gedurende de procedure bij het hof dat de man een hoger inkomen had dan hij liet blijken, maar ving bot. Volgens het hof had de vrouw haar standpunt onvoldoende onderbouwd.

Thans vordert de vrouw dat de man volledige inzage geeft in de jaarstukken van zijn bedrijf, waaronder begrepen de grootboekgegevens en de kasstromen. Daarnaast vordert de vrouw inzage in de geldstromen van een aan de man toebehorende bankrekening. De vrouw baseert haar vorderingen op artikel 843b Rv.

De rechtbank wijst de vordering van de vrouw af en overweegt daartoe dat artikel 843b Rv niet bedoeld is voor het opvragen van documenten, waarvan de vrouw vermoedt dat die steun kunnen geven aan haar stelling, dat de man meer inkomsten heeft gehad dan hij in de alimentatieprocedure kenbaar heeft gemaakt. Bovendien heeft de vrouw niet onderbouwd wat haar rechtmatig belang is bij de onderhavige vordering. De rechtbank overweegt voorts dat een wijzigingsprocedure de aangewezen weg is teneinde een wijziging van de kinderalimentatie te kunnen bewerkstelligen. In een dergelijke procedure kan de vrouw eveneens verlangen dat de man de benodigde bewijsstukken overlegt. De rechtbank wijst de vordering van de vrouw daarom af en veroordeelt de vrouw in de proceskosten van de man.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 26-03-2014

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2014:3097

Zaaknummer: C 02/269106 / HA ZA 13-665

Wetsartikelen: 843b Rv

RECHTSPRAAK

Mennesson/Frankrijk en Labassee/Frankrijk

Verbod op draagmoederschap toegestaan maar privéleven van kinderen moet worden eerbiedigd.

Klagers zijn echtelieden die vanwege onvruchtbaarheid van mevrouw M. geen kinderen kunnen krijgen. Zij schakelen een draagmoeder in, waarbij door middel van in vitro fertilisatie (ivf) zaad van de heer M. werd gebruikt en een eikel van een donor. Klagers gebruiken een draagmoeder in Californië waar deze gang van zaken op basis van een draagmoedercontract is toegestaan. De draagmoeder krijgt geen betaling, maar slechts een onkostenvergoeding. Ze brengt een tweeling ter wereld die ze aan klagers overdraagt. Op grond van een uitspraak van een rechter in Californië worden klagers aangemerkt als de juridische vader en moeder van de tweeling. Op grond van deze uitspraak krijgen klagers geboorteakten van de Amerikaanse ambtenaar van de burgerlijke stand. Het plan gaat mis op het moment dat klagers de Amerikaanse geboorteakten aan de Franse autoriteiten voorleggen voor erkenning. Het Franse consulaat in Los Angeles weigert de geboorteakten in te schrijven en verwijst de zaak naar het Openbaar Ministerie. Na lang gesteggel bij de nationale rechter verklaart het Franse Hof van Cassatie de Amerikaanse uitspraak in strijd met de openbare orde en beveelt het de vernietiging van de geboorteakten. In Straatsburg stellen klagers dat hun feitelijke verbondenheid met de kinderen werd miskend en dat artikel 8 EVRM is geschonden. Het EHRM oordeelt dat zowel familie- en gezinsleven als privéleven door de beslissing worden geraakt. Klagers stellen dat de beslissing van het Hof van Cassatie een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, reeds omdat het verbod op draagmoederschap in het buitenland niet 'bij wet is voorzien'. Het EHRM is het hier niet mee eens. Weliswaar heeft het Hof van Cassatie nooit een uitspraak gedaan over de erkenning van een draagmoederschap dat in het buitenland werd uitgevoerd, de cassatierechter heeft echter wel uitspraak gedaan over draagmoederschap waarbij duidelijk werd gemaakt dat het van oordeel is dat de geboortemoeder steeds de juridische moeder is van het kind. Het EHRM oordeelt dat de Franse autoriteiten een legitiem doel nastreven met hun restrictieve houding naar draagmoederschap, te weten de bescherming van de belangen van de kinderen en de draagmoeder. In dit geval gaat het specifiek om het tegengaan van pogingen om het nationale verbod te omzeilen door een draagmoeder in het buitenland in te schakelen. Het EHRM merkt op dat er weinig

overeenstemming is in de lidstaten van de Raad van Europa over de geldigheid van een draagmoederschapsovereenkomst. In veertien van de 35 landen is deze overeenkomst expliciet verboden en in nog tien landen is deze verboden op grond van algemene regels. In slechts zes landen wordt een dergelijk contract rechtmatig geoordeeld en in nog vier landen wordt het gedoogd. Evenmin is er overeenstemming in de lidstaten over de kwestie van overdracht van ouderschapsrechten. In dertien van de 35 landen is overdracht toegestaan. In enkele landen is overdracht van ouderschap bovendien mogelijk onder de voorwaarde dat de wensvader tevens de genetische vader is. Gelet op de uiteenlopende regelingen komt de staat een brede beoordelingsmarge toe, aldus het EHRM. Het Franse verbod past binnen een internationaal geaccepteerde uitzondering op de regels voor erkenning van internationale uitspraken, te weten, de openbare orde. Het EHRM maakt derhalve bij zijn beoordeling onderscheid tussen de vraag of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven van alle klagers en de vraag of het privéleven van klagers 3 en 4 (de kinderen) is geëerbiedigd. Klagers zullen praktische problemen ondervinden doordat de Amerikaanse geboorteakten niet worden erkend in Frankrijk. Er bestaat eveneens het risico dat een akte van naturalisatie voor de kinderen onderhevig kan zijn aan vernietiging, vanwege de onzekere ouderschapsrelatie. De regering kon geen garantie geven dat de nationaliteitsrechten van de kinderen veilig zouden zijn. Het EHRM oordeelt evenwel dat klagers niet hebben aangetoond dat praktische oplossingen niet voorhanden zijn. Het blijkt dat ondanks de problemen het familie- en gezinsleven tussen klagers en de kinderen feitelijk kan worden genoten in Frankrijk. Daarom zijn de rechten van klagers op eerbiediging van hun familie- en gezinsleven niet geschonden. Ten opzichte van de rechten van de kinderen (klagers 3 en 4) op eerbiediging van het privéleven ligt het anders. Zij verkeren in een situatie van juridische onzekerheid met betrekking tot hun afstamming. Dit heeft gevolgen voor de vaststelling van hun nationaliteit (net als de afstamming een onderdeel van hun persoonlijkheidsrecht) en hun erfrechten. Dit gebrek is in het bijzonder bezwaarlijk ten aanzien van klager 1, die de genetische vader is van de kinderen. De algehele uitsluiting door het Hof van Cassatie van alle mogelijkheden om biologische afstamming tot stand te brengen, ook door middel van adoptie of erkenning, kan het EHRM niet goedkeuren, gelet op het belang van de kinderen bij vaststelling van biologische afstamming. De kinderen hebben immers niet kunnen kiezen op welke wijze zij werden verwekt. Het EHRM oordeelt unaniem dat de staat zijn beoordelingsmarge heeft overschreden en dat het recht op eerbiediging van het privéleven van klagers 3 en 4 is geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 26-06-2014

Zaaknummer: 65192/11 en 65941/11

RECHTSPRAAK

A.K./Letland

Rechter dient schadevergoedingsactie voor downsyndroom baby grondig te onderzoeken.

Klaagster is zwanger geraakt toen ze 40 jaar oud was. In haar medisch rapport staat dat klaagster werd verwezen voor een onderzoek van haar ongeboren kind. Klaagster heeft het onderzoek niet gehad en stelt dat er geen verwijzing is geweest of dat ze er geen weet van had. Ze is bevallen van een kind met het syndroom van Down. In Straatsburg stelt klaagster dat artikel 8 EVRM is geschonden. De gynaecoloog had erop moeten toezien dat het onderzoek werd uitgevoerd. Bovendien heeft de nationale rechter geen adequaat onderzoek uitgevoerd naar klaagsters actie voor schadevergoeding. Het EHRM oordeelt dat er een schending is van het procedurele aspect van artikel 8 EVRM. Klaagsters 'artikel 8-rechten' waren niet voldoende gerespecteerd in de procedures die ze voerde met het oog op schadevergoeding. De rechtbank was slordig bij de vaststelling van de feiten, aldus het EHRM. Zo heeft de rechtbank niet vastgesteld of het onderzoek naar mogelijke foetale afwijkingen nodig was op grond van klaagsters leeftijd of om andere redenen. De begindatum van de zwangerschap was nooit vastgesteld. Ook valt het EHRM over het feit dat klaagsters medisch dossier op zekere moment is verdwenen terwijl de reacties van de autoriteiten op dit verlies alles behalve doortastend zijn. Het EHRM begrijpt niet waarom, nadat klaagster voor de afspraak voor foetaal onderzoek niet is komen opdagen, de gynaecoloog er geen werk van heeft gemaakt om ervoor te zorgen dat het onderzoek alsnog werd uitgevoerd. Klaagster bezocht de gynaecoloog in de periode daarna immers zeer trouw. Het EHRM merkt op dat klaagster enige schadevergoeding heeft ontvangen voor de medische fouten. De schadevergoeding beoordeelt de Straatsburgse rechter echter als ontoereikend. Er ontbrak in het bijzonder enige aandacht voor klaagsters behoefte aan vergoeding van immateriële schade. Voorts is klaagster niet maar de gynaecoloog wel door de rechtbank gehoord, een beslissing die het EHRM als 'verrassend' beoordeelt. Alles bij elkaar genomen oordeelt het EHRM dat er sprake is van willekeur en dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 24-06-2014

Zaaknummer: 33011/08

RECHTSPRAAK

Artikel 1:401 lid 4 BW niet van toepassing bij wijziging alimentatieovereenkomst vastgelegd in beschikking.

Partijen hebben in artikel 2.2. van hun echtscheidingsconvenant van 8 december 2010 de uitgangspunten voor de hoogte van de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie vastgesteld. Op grond daarvan zijn zij een uitkering van € 350 per maand overeengekomen. Deze overeenkomst heeft de rechtbank in haar beschikking van 24 januari 2011 vastgelegd. De Rechtbank Rotterdam heeft het latere verzoek van de man tot nihilstelling van de partneralimentatie afgewezen. Ook het zelfstandig verzoek van de vrouw tot verhoging van deze uitkering heeft de rechtbank afgewezen. Het hof overweegt als volgt. De rechtbank heeft bij de beoordeling van het zelfstandig verzoek van de vrouw overwogen dat haar verzoek er feitelijk op neer komt dat de partneralimentatie van meet af aan niet aan de wettelijke maatstaven heeft voldaan (artikel 1:401 lid 4 BW). Nu deze maatstaf slechts geldt voor een wijziging van een rechterlijke uitspraak betreffende levensonderhoud, heeft de rechtbank naar het oordeel van het hof een onjuiste maatstaf gehanteerd. Vaste rechtspraak is dat ten aanzien van een beschikking waarin slechts een overeenkomst tussen partijen is overgenomen en daarom in zoverre geen rechterlijk oordeel inhoudt, de wijzigingsgronden betreffende een overeenkomst van toepassing zijn. Nu geen sprake is van wijziging van een rechterlijke uitspraak betreffende levensonderhoud, is artikel 1:401 lid 4 BW niet van toepassing. Het hof beoordeelt of artikel 1:401 lid 5 BW grond biedt om tot een wijziging van de overeengekomen partneralimentatie te komen. Op grond van dit artikel kan een overeenkomst betreffende levensonderhoud worden gewijzigd of ingetrokken, indien zij is aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven. Met grove miskenning van de wettelijke maatstaven wordt bedoeld dat, uitgaande van dezelfde gegevens, geen duidelijke wanverhouding mag bestaan tussen de onderhoudsbijdrage waartoe de rechter zou hebben beslist en die welke partijen zijn overeengekomen. Het betreft gevallen waarin partijen onopzettelijk door een onjuist inzicht of onjuiste gegevens van de wettelijke maatstaven zijn afgeweken. Daarvan is naar het oordeel van het hof geen sprake. Niet gesteld of gebleken is dat de overeengekomen partneralimentatie in een duidelijke wanverhouding staat tot hetgeen op basis van de wettelijke maatstaven zou moeten en kunnen worden betaald, terwijl een onderbouwing van dat standpunt op de weg van de vrouw had gelegen. De enkele stelling van

de vrouw dat het inkomen van de man hoger was dan het inkomen bij de totstandkoming van het convenant is daartoe ontoereikend en brengt niet zonder meer mee dat sprake is van de hiervoor bedoelde wanverhouding. Het verzoek van de vrouw wijst het hof dan ook af. Naar het oordeel van het hof heeft de man onvoldoende aangetoond dat sprake is van een wijziging van omstandigheden die een herbeoordeling van de wettelijke maatstaven rechtvaardigt. Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-06-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:2129

Zaaknummer: 200.137.148/01

Wetsartikelen: 1:401 BW

RECHTSPRAAK

De toepasselijkheid van het Huwelijksvermogensverdrag 1978 op het huwelijk tussen personen van gelijk geslacht.

Partijen zijn in 2010 met elkaar gehuwd. Appellante heeft de Turkse en de Cypriotische nationaliteit. Verweester heeft de Turkse en de Nederlandse nationaliteit. Tussen partijen zijn de verdeling van de huwelijksgemeenschap en de partneralimentatie in geschil. Appellante verzoekt in hoger beroep om de huwelijksgoederengemeenschap te verdelen zoals het hof juist acht. Het hof overweegt te dien aanzien als volgt. De vraag die moet worden beantwoord is of het Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime, 's-Gravenhage 14 maart 1978, *Trb.* 1988, 130 (hierna: het Verdrag) in casu van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van echtgenoten van gelijk geslacht. Het Verdrag bezigt de begrippen 'de echtgenoten' en 'het huwelijk'. Toen het Verdrag tot stand kwam en in werking trad, was de Wet openstelling huwelijk – in werking getreden op 1 april 2001 – nog niet van toepassing en daarmee een huwelijk tussen personen van gelijk geslacht (nog) niet mogelijk. De vraag rijst of die beide voormelde begrippen mede huwelijken tussen personen van gelijk geslacht bestrijken. Het onderscheid tussen huwelijken van personen van verschillend geslacht en van gelijk geslacht is naar Nederlands recht door de Wet openstelling huwelijk – inwerking getreden op 1 april 2001 – opgeheven. Een huwelijk tussen personen van gelijk geslacht wordt aldus op grond van artikel 1 van de Grondwet beschermd. Algemeen wordt aangenomen dat onder 'het huwelijk' in het Verdrag inzake de voltrekking en de erkenning van de geldigheid van huwelijken (Huwelijksverdrag) in verbinding met de artikelen 10:27-10:34 BW mede huwelijken tussen personen van gelijk geslacht worden begrepen. Naar Nederlands recht is in dit geval derhalve sprake van een rechtsgeldig en in Nederland gesloten huwelijk en derhalve ook van echtgenoten. De onderwerpen van het Verdrag en het Huwelijksverdrag hangen nauw samen – de rechtsgeldigheid van een huwelijk enerzijds en de vermogensrechtelijke gevolgen daarvan anderzijds – en naar het oordeel van het hof dienen de daarin gebezigde begrippen 'huwelijk' en 'echtgenoten' vanwege die consistentie naar Nederlands IPR hetzelfde te worden uitgelegd. Het ligt dan ook in de rede de echtgenoten van verschillend en gelijk geslacht ook in huwelijksvermogensrechtelijk opzicht gelijkelijk te behandelen. Nu het Verdrag naar het oordeel van het hof van toepassing is en partijen vóór hun huwelijk niet het op hun

huwelijksvermogensregime toepasselijk recht hebben aangewezen, volgt uit artikel 4 lid 2 aanhef en onder 2 sub a van het Verdrag dat het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten wordt beheerst door het Turkse recht nu zij op het tijdstip van de huwelijksluiting de Turkse nationaliteit als gemeenschappelijke nationaliteit hadden, partijen zich na het huwelijk hebben gevestigd in nationaliteitsland Nederland, Turkije geen partij is bij het Verdrag en ook Turkije een nationaliteitsland is. Het hof zal dan ook bepalen dat het Turks recht van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen. Op grond van het voorgaande beveelt het hof partijen over te gaan tot verdeling van hun huwelijksgemeenschap overeenkomstig Turks recht ten overstaan van een Nederlandse notaris.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:1975

Zaaknummer: 200.138.394/01 en 200.138.396/01

Wetsartikelen: 4 Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime